

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Lidl Česká republika v.o.s.**, IČO: 26178541
se sídlem Nárožní 1359/11, Praha 5 – Stodůlky
zastoupená JUDr. Petrou Mirovskou, advokátkou
se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1 – Nové Město

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2019,
č. j. ČOI 106621/19/O100/1000/19/Hl/Št,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hlavní město Praha (dále jen „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019, čj. ČOI 69007/19/1000, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), jehož se měla dopustit tím, že „*přinejmenším dne 28.06.2013 mezi 10. a 14. hodinou*“ ve své provozovně v Plzni nesplnila informační povinnost § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, když u prodávaného výrobku nafukovací člun Rubber Dinghy-Pacific 200 v prodejní ceně 499 Kč za kus neinformovala spotřebitele žádným způsobem o tom, jakou pumpu je možné k nafouknutí předmětného výrobku užít, „*tedy v souladu s ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele neinformovala spotřebitele řádně o vlastnosti jím prodávaného výrobku*“. Za toto byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutí (nyní napadené žalobou) následně odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila a odvolání zamítla.
2. Ze správního spisu plyne, že dne 28. 6. 2013 byla v provozovně žalobkyně v Plzni provedena kontrola, při které byly odebrány dva kusy nafukovacího člunu Rubber Dinghy-Pacific 200 v originálním balení. Bylo zjištěno, že nafukovací člun nebyl opatřen informací o typu použitého ventilu k nafouknutí a potřebná pumpa nebyla součástí výrobku a nebylo ji možné zakoupit v provozovně žalobkyně v Plzni. Prvostupňový správní orgán žalobkyni vyzval, aby mu sdělila počet těchto člunů na všech provozovnách a celkový počet prodaných výrobků. Žalobkyně prvostupňovému správnímu orgánu v přípisu ze dne 17. 7. 2013 sdělila, že do všech provozoven přidělila celkem 3 512 kusů daného výrobku a ke dni 12. 7. 2013 jich prodala 1 387. Dále uvedla, že „*zbylé kusy předmětného výrobku budou vybaveny dle požadavku ČSN EN ISO 6185-1 čl. 10 a následně vráceny zpět do prodeje*.“
3. O této věci již jednou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 13. 12. 2017, č. j. 9 A 351/2014-60 (dále i jen „zrušující rozsudek“), kterým zrušil předchozí rozhodnutí prvostupňového správního orgánu z roku 2014 i rozhodnutí žalované ze stejného roku. Správním orgánům městský soud vytkl, že výrok rozhodnutí nebyl, co se týče specifikace skutku, dostatečně určitý. Konkrétně městský soud uvedl, že „*ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela absentuje uvedení doby spáchání deliktního jednání, místa spáchání deliktního jednání, jakož i přesné vymezení informační povinnosti, kterou měl vytýkaným jednáním porušit. Nelze přehlédnout, že § 9 odst. 1 ZOS upravuje informační povinnost poměrně široce, když stanoví, o čem všem je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat. Přestože skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 24 odst. 7 písm. c) ZOS ve znění účinném do 31.12.2013 spočívá v nesplnění informační povinnosti podle § 9 a § 10 odst. 2 prodávajícím, ze shora citovaného výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, zda se nesplnění informační povinnosti v žalobcově případě týkalo vlastností prodávaného výrobku, způsobu jeho použití či údržby. Stejně tak z něj nelze zjistit, v kterém časovém období a na jakých místech se měl žalobce vytýkaného jednání dopustit*“. Další námitky vznesené žalobkyní zamítl.
4. V navazujícím řízení prvostupňový správní orgán informoval žalobkyni o tom, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a poučil ji o jejím právu vyjádřit se k těmto podkladům. Následně vydal rozhodnutí později napadené odvoláním. V něm zejména uvedl,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

že žalobkyně u svého výrobku nafukovacího člunu neinformovala spotřebitele o tom, jakou pumpu je možné k nafouknutí daného člunu využít, tedy neinformovala o vlastnostech prodávaného výrobku. Na daném nic nemění, že člun je možné nafouknout jakoukoliv na trhu dostupnou nožní či ruční pumpou. Takovou informaci je nutné spotřebiteli předložit. Bez této informace spotřebitel neví, jakou pumpou může člun nafouknout, a musí vynaložit úsilí k jejímu zjištění. Prvostupňový správní orgán dále vyjmenoval polehčující a přitěžující okolnosti a uvedl i skutečnosti, které nepovažoval za skutečnost spadající do ani jedné z těchto dvou kategorií. Jako středně přitěžující okolnost „*ve vztahu k výši uložené pokuty vyhodnotil správní orgán cenu výrobku 449,- Kč a počet již prodaných výrobků (1.387 kusů, dle vyjádření účastníka řízení ze dne 17.07.2013).*“

5. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že odpovědnost za přestupek dosud nezanikla, jelikož bez započítání předchozího soudního řízení uběhly od spáchání správního deliktu necelé tři roky. K nedostatkům výroku rozhodnutí žalovaná uvedla, že správní orgány vyhověly požadavkům vysloveným městským soudem ve zrušujícím rozsudku. Podle žalované je ve výroku rozhodnutí nyní uvedena doba a místo jeho spáchání stejně jako vymezena informační povinnost, kterou žalobkyně porušila. Dle žalované „*uvedení výrazu „přinejmenším“ nemůže způsobovat neurčitost výroku, jasně je uvedeno, kdy mělo k vytýkanému jednání dojít – k době uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí má správní orgán prokázáno, že u výrobku nebyla uvedena informace, jakou pumpu je možné použít k nafouknutí předmětného člunu. Vzhledem k povaze vytýkaného jednání (u výrobku chyběla informace o pumpě, kterou je možné použít k nafouknutí člunu) a k tvrzení odvolatele ve vyjádření ze dne 17. 7. 2013, že dosud neprodané kusy předmětného výrobku budou vybaveny dle požadavku ČSN EN ISO 6185-1 čl. 10 a následně vráceny do prodeje, lze důvodně předpokládat, že požadovaná informace chyběla i u dalších kusů předmětného výrobku, proto správní orgán ve výroku napadeného rozhodnutí použil výrazu „přinejmenším“ a zároveň hodnotil počet prodaných kusů předmětného výrobku (1.387 ks) jako přitěžující okolnost.*“

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

6. Pro přehlednost uvede městský soud jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, ve kterých i shrne vyjádření žalované k daným námitkám.

II. A Zánik odpovědnosti za přestupek

7. Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgány měly řízení o přestupku zastavit, jelikož zanikla její odpovědnost za tento přestupek. K této skutečnosti musí správní orgány přihlédnout z úřední povinnosti. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zaniká odpovědnost za přestupek uplynutím doby 5 let od jeho spáchání, jelikož v posuzované věci jde o přestupek s horní sazbou vyšší než 100 000 Kč. Prerušení a stavění promlčecí doby, které je v daném ustanovení uvedeno, se vztahuje jen na promlčecí dobu stanovenou v § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nikoliv na dobu 5 let uvedenou v § 32 odst. 3 posledně citovaného zákona. Běh tříleté promlčecí doby počal dnem následujícím po dni tvrzeného spáchání přestupku a ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky se postupně přerušoval. Současně však odpovědnost za přestupek uplynula 5 let od spáchání přestupku (dne 28. 6. 2013), tedy dne 28. 6. 2018. Na tomto závěru nic nemění ani § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého po dobu řízení před

soudem lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt neběží. Toto ustanovení se totiž na prekluzivní lhůtu 5 let nevztahuje. To vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 248/2017-37, v jehož bodu 23 kasační soud uvedl, že „nepřehlédli, že opětovné provedení ústního jednání v předmětné přestupkové věci je vyloučeno pro zánik odpovědnosti stěžovatele za předmětný přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby [viz § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve spojení s § 29 písm. a) a § 32 odst. 3 věty před středníkem téhož zákona; jde o přestupek, za něhož lze uložit pokutu od 25000 Kč do 50000 Kč, k jehož spáchání mělo dojít dne 30. 12. 2014], což vylučuje jakékoli pokračování v daném přestupkovém řízení; k této skutečnosti je správní soud povinen přihlídnout ex officio.“ Podle žalobkyně z daného rozsudku plyne, že přestupkového jednání se tamní stěžovatel dopustil dne 30. 12. 2014, šlo o přestupek, za nějž bylo možné uložit pokutu do 50 000 Kč, proto promlčecí doba činila 1 rok a odpovědnost zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání. Běh promlčecí doby se přerušil zahájením řízení o přestupku dne 24. 4. 2015 a poté došlo k novému přerušení vydáním prvostupňového správního rozhodnutí (29. 7. 2015) a druhostupňového správního rozhodnutí (23. 11. 2015). V prosinci roku 2015 byla podána správní žaloba proti druhostupňovému rozhodnutí. Řízení o této žalobě trvalo 1,5 roku a následně byla podána kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu zrušil. Dle žalobkyně je evidentní, že Nejvyšší správní soud vycházel z § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Neběžela-li by podle § 41 s. ř. s. lhůta pro zánik odpovědnosti, nemohl by Nejvyšší správní soud konstatovat, že nové projednání přestupkové věci je vyloučeno. Vztahoval-li by se § 41 s. ř. s. na prekluzivní dobu pro zánik odpovědnosti za přestupek, uplynula by až v polovině roku 2020. K takovému závěru Nejvyšší správní soud nedospěl. Vydal-li v nyní posuzované věci prvostupňový správní orgán rozhodnutí dne 17. 6. 2019 a žalovaná dne 20. 8. 2019, učinili tak nezákonně, protože odpovědnost žalobkyně zanikla dne 28. 6. 2018.

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se danou námitkou zabývala. I kdyby se na věc aplikoval zákon o odpovědnosti za přestupky, ten stanoví, že do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 248/2017 nelze vyčíst, z jakého důvodu do svých úvah nezahrnul § 41 s. ř. s. ani § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky. Tato ustanovení jsou však platná.

II. B Neurčitost výroku

9. Žalobkyně dále namítá, že I. výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý a není souladný s jeho odůvodněním. Prvostupňový správní orgán žalobkyni vinil za to, že „přínejmenším“ dne 28. 6. 2013 nesplnila informační povinnost u nafukovacího člunu, přičemž z poslední věty na str. 4 prvostupňového rozhodnutí plyne, že takto nesankcionoval pouze jednání týkající se výrobku, u kterého neměla dne 28. 6. 2013 ve své provozovně v Plzni splnit informační povinnost, ale k počtu celkem 1 387 kusů prodaných výrobků, které vymezil z hlediska času, místa i způsobu pouze neurčitým hlediskem „přínejmenším“. Tyto neprodané kusy byly přitom promítnuty i do II. výroku prvostupňového rozhodnutí o sankci, neboť z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že k nim bylo přihlédnuto jako ke středně přítěžující okolnosti. Přestože tuto námitku žalobkyně vznesla v odvolání, žalovaná ji odmítla jako nedůvodnou. Tímto tak nebylo vyhověno zrušujícímu rozsudku městského soudu, který předchozím rozhodnutím vytkl, že výrok nebyl dostatečně srozumitelný,

přesný a určitý. Žalobkyně nemůže být shledána vinnou ve vztahu k jiným výrobkům než těm, které byly kontrolovány dne 28. 6. 2013. Nelze ji sankcionovat na základě pouhého „důvodného předpokladu“. V tomto spatřuje žalobkyně vadu nepřezkoumatelnosti a taktéž vadu vnitřní rozpornosti rozhodnutí.

10. Žalovaná zastává názor, že prvostupňovému správnímu orgánu se podařilo odstranit nedostatky výroku rozhodnutí, jež mu městský soud ve zrušujícím rozsudku vytkl. Použití výrazu „přínejmenším“ a zohlednění počtu prodaných výrobků jako přítěžující okolnost je dle žalované opodstatněné. Úvahy o prodaných výrobcích vycházejí z tvrzení samotné žalobkyně, což žalobkyně potvrdila i v podaném odvolání, kde uvedla: *„Účastník řízení uložené opatření splnil, když Čluny dovybavil informací o typu použitého ventilu, a to přesto, že s uloženým opatřením, stejně jako s právním názorem Správního orgánu, který byl základem pro uložené opatření, nesouhlasil.“*

II. C Porušení informování o vlastnosti či způsobu užití výrobku

11. Žalobkyně namítá, že § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele rozlišuje mezi informacemi o vlastnostech výrobku a informacemi o způsobu použití výrobku. Vlastnost výrobku spočívá v tom, že se jedná o nafukovací člun, o čemž žalobkyně spotřebitele informovala názvem, fotografií a v textu návodu k použití. Naopak informaci o tom, jak lze člun napumpovat a jaký druh pumpy je možné použít, je informace o způsobu užití. Tuto argumentaci žalovaný odmítl s odkazem na zrušující rozsudek městského soudu, který považuje informaci o typu pumpy za vlastnost výrobku. Žalobkyně je nicméně názoru, že člun je možné nafouknout i bez použití pumpy. Člun nelze použít bez nafouknutí, ale to každý průměrný spotřebitel chápe. Návod k použití obsahoval grafiku všech ventilů i jejich umístění a příslušnou textovou část obsahující popis dílů i informace o nafouknutí. Celkově tak bylo možno rozpoznat, jakým způsobem je nutné člun nafouknout.
12. Žalobkyně rovněž správním orgánům vytýká, že se omezily pouze na jeden jediný způsob plnění informační povinnosti, a to v rámci písemných pokynů pro použití. Způsob nesplnění informační povinnosti vymezený v I. výroku prvostupňového rozhodnutí je v nesouladu s jeho odůvodněním, ze kterého neplynou žádné jiné způsoby zjišťování plnění informačních povinností než odebráním dvou kontrolovaných vzorků. Správní orgány se nezabývaly tím, zda žalobkyně neinformovala spotřebitele o typu použitelné pumpy i jinde než v návodu k obsluze. Žalobkyně připomíná, že ventily člunu obsahovaly adaptéry (redukce), takže jej bylo možné nafouknout jakýmkoliv typem pumpy.
13. Použití vhodné pumpy se podle žalované odvíjí od toho, jaký ventil je ve výrobku zabudován, tedy jaké vlastnosti tato součást věci má. Je však zřejmé, že obě kategorie se navzájem překrývají a doplňují, neboť platí, že aby mohla být určitá věc správně použita, je nutné znát její vlastnosti.
14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě dále uvedla, že poskytnutí potřebné informace o typu použitelné pumpy nepřipadá v úvahu ústně, jelikož věta druhá § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele požaduje poskytnutí informací v příloženém písemném návodu, pokud je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání. Nafukovací člun je nepochybně výrobek složitější, používaný obvykle příležitostně po delší čas, objem informací, jež by měly být spotřebiteli poskytnuty, je tedy relativně vysoký a nelze po spotřebiteli požadovat, aby si je vyslechl při koupi ústně a zapamatoval si je. I zbývající

informace byly spotřebitelům poskytnuty v písemné formě, proto by postrádalo logiku, aby zrovna informace o pumpě byla poskytnuta ústně.

III. Posouzení žaloby

15. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaná vyjádřily souhlas, resp. nevyjádřily nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

III. A Zánik odpovědnosti za přestupek

16. Soud na úvod poznamenává, že Ústavní soud nálezy ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 (N 18/98 SbNU 128; 54/2020 Sb.), a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20 (N 124/100 SbNU 371; 325/2020 Sb.), zrušil § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanovil, že odpovědnost za přestupek spáchaný přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky nezanikne dokud nezanikne odpovědnost za přestupek dle dosavadních právních předpisů, i když by dle zákona o odpovědnosti za přestupek tato odpovědnost již zanikla. Městský soud k právní úpravě stanovené v § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupek proto nebude přihlížet a ani nerekapituloval argumentaci obou účastníků řízení vztahující se k tomuto ustanovení. Právní úprava bez tohoto ustanovení je striktně výhodnější pro žalobkyni, jelikož může zaniknout její odpovědnost za přestupek jak dle předchozí právní úpravy, tak i dle zákona o odpovědnosti za přestupek.
17. Podle § 112 odst. 1 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější*. Soud tedy bude posuzovat, zda odpovědnost za přestupek nezanikla jak podle zákona o ochraně spotřebitele, tak podle zákona o odpovědnosti za přestupky.
18. Podle § 24b zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 31. 12. 2013 (zákon účinný v době spáchání přestupku) platilo, že *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán*. Toto ustanovení je nutné vykládat tak, že nemíří na nutnost, aby správní orgán do určité doby (několika let) zahájil řízení, ale na to, že prekluze nastává „nejpozději do“ (několika) let od spáchání deliktu (viz bod 46 a 47 rozsudku městského soudu ze dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 164/2019-125, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45).
19. Přestupku se měla žalobkyně dopustit dne 28. 6. 2013. Dne 19. 3. 2014 bylo vydáno první prvostupňového správní rozhodnutí. Je zjevné, že řízení bylo zahájeno ve lhůtě 2 let od spáchání správního deliktu v souladu s citovaným § 24b zákona o ochraně spotřebitele.
20. Podle § 41 s. ř. s. platí, že *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží*.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

21. Objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek dle citovaného § 24b zákona o ochraně spotřebitele byla 5 let. Do této lhůty se podle § 41 s. ř. s. věty první nezapočítává doba, po kterou bylo o daném přestupku vedeno soudní řízení správní. Tento právní názor nesporně ani žalobkyně, která brojí pouze proti použitelnosti § 41 s. ř. s. na § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Od spáchání jednání, jež je žalobkyni kladeno za vinu (dne 28. 6. 2013), do nabytí právní moci rozhodnutí o vině (dne 22. 8. 2019) uplynulo celkem 2246 dní. Soudní řízení správní bylo započato dne 3. 11. 2014 a zrušující rozsudek nabytí právní moci dne 1. 3. 2018, tedy trvalo celkem 1214 dní. Doba započitatelná pro zánik odpovědnosti za přestupky trvala celkem 1032 dní, tedy zhruba 2 roky a 10 měsíců. Objektivní lhůta 5 let pro zánik odpovědnosti za přestupky dle zákona o potravinách tak nezanikla.
22. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*
23. Podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky *do promlčecí doby se nezapočítává doba po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.*
24. V odstavci 2 stejného ustanovení je uvedeno, v jakých případech se přerušuje promlčecí doba, což znamená, že počíná promlčecí doba nová. Soud ověřil, že z tohoto důvodu odpovědnost za přestupek nezanikla a jelikož mezi žalobkyní a žalovanou není sporné, že odpovědnost za přestupek neuplynula z důvodu ne/přerušování promlčecí doby, nebude danou otázku soud dále rozepisovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008-135, č. 1851/2009 Sb. NSS).
25. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném do 31. 1. 2022 platilo, že *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*
26. Žalobkyně namítá, že do běhu pětileté promlčecí doby, kterou pro zánik odpovědnosti upravuje § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se započítává i doba, po kterou trvá soudní řízení, neboli že zákonodárce upravil zánik odpovědnosti v důsledku uplynutí promlčecí doby bez ohledu na dobu trvání soudního přezkumu. Soud s tímto názorem nesouhlasí. Judikatura správních soudů i komentářová a odborná literatura dospívá k jednoznačnému závěru, že § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky jednoznačně dopadá i na mezní dobu stanovenou pro zánik odpovědnosti za přestupky dle § 32 odst. 3 stejného zákona.
27. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Afs 344/2020-53, kde kasační soud uvedl „*Důvody pro stavení doby pro zánik odpovědnosti v § 32 odst. 1 přestupkového zákona nastanou většinou nezávisle na správním orgánu projednávajícím přestupek; v případě zahájení soudního řízení správního pak dokonce i přímo z vůle pachatele přestupku. Naproti tomu důvody přerušení v § 32 odst. 2 přestupkového zákona nastávají díky aktivitě správního orgánu (oznámením o zahájení řízení o přestupku; vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání). Stěžovatelčina argumentace tak je nejen v rozporu s jazykovým výkladem, ale popírá též základní smysl stavení prekluzivní doby. V případě, že by řízení před správními soudy trvalo dlouho, mohlo by právě zahájení takového řízení být cestou k dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. To platí tím více v případě (jazykově stejného) § 32 odst. 3*

přestupkového zákona, které dobu pro zánik odpovědnosti stanoví jen v délce 3, resp. 5 let. “ Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 As 400/2020-49, ve kterém uvedl, že „§ 32 odst. 1 přestupkového obsahuje případy, které jsou nezávislé na vůli správního orgánu, a v jejich důsledku se tedy běh prekluzivní doby staví, a to bez omezení; naproti tomu § 32 odst. 2 přestupkového zákona obsahuje případy, které se odvíjí od aktivity správního orgánu, v důsledku čehož se sice doba přerušuje, ale aby se předešlo opakovanému přerušování doby, je následně její maximální délka omezena podle § 32 odst. 3 přestupkového zákona. Z toho je tedy patrné, že se § 32 odst. 3 přestupkového zákona týká běhu prekluzivní doby, a nejedná se tedy o speciální případ zániku odpovědnosti za přestupek, jak tvrdí stěžovatelka. Mezní prekluzivní doba podle § 32 odst. 3 přestupkového zákona se proto nevztahuje na dobu, po kterou se vedlo soudní řízení správní. Je tak zřejmé, že i v případě, že došlo k přerušování běhu prekluzivní doby, může se její běh i nadále stavět. Krajský soud nepochybil, pokud při výpočtu konce prekluzivní doby zohlednil dobu řízení před správními soudy, po kterou se běh prekluzivní doby stavil. “ Stejný názor potvrdil i osmý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 7. 9. 2022, čj. 8 As 178/2020-38.

28. Kromě Nejvyššího správního soudu je stejného názoru i komentářová literatura: *„Třetím důvodem, po který se staví promlčecí doba, respektive se tato doba nezapočítává do promlčecí doby, je doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. K tomu je zapotřebí uvést, že tento důvod je již v současné době aplikovatelný, a to s ohledem na § 41 SŘS, kdy stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (soudní řád správní zde zavedl legislativní zkratku „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle soudního řádu správního neběží. “* (VETEŠNÍK, Pavel. § 32 [Stavení a přerušování promlčecí doby]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 265, marg. č. 14.)
29. Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání ve svém závěru č. 165 ze dne 21. 9. 2018 dospěl rovněž ke stejnému závěru, když uvedl, že *„mezní promlčecí doba podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky neběží po dobu, kdy se běh promlčecí doby staví. Při určování konce této mezní promlčecí doby je tudíž nutno přičíst dobu, po kterou trvala některá ze skutečností uvedených v § 32 odst. 1 písm. a) až d) zákona o odpovědnosti za přestupky. “*
30. Konečně tento názor zastává i sám zákonodárce. S účinností od 1. 2. 2022 bylo prostřednictvím zákona č. 471/2021 Sb. novelizováno znění § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky tak, že za větu *„Odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. “* doplnil, že: *„Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1“.* (podtržení doplněno soudem). V důvodové zprávě k této novelizaci pak zákonodárce uvedl: *„Navrhuje se výslovně zdůraznit, že mezní tříletá nebo pětiletá promlčecí doba podle § 32 odst. 3 neběží po dobu trvání některé ze skutečností podle § 32 odst. 1 (tj. skutečností působících stavení běhu promlčecí doby). Uvedené pravidlo vyplývalo již ze stávající právní úpravy, což potvrdil závěr č. 165 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání ze dne 21. 9. 2018 [...] V rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu se nicméně objevil názor odlišný, a to konkrétně v rozsudku ze dne 24. 4. 2018 č. j. 8 Afs 76/2017 - 88 (srov. zejména bod 27 a 28). Z předmětného rozhodnutí lze nepřímou dovozovat, že Nejvyšší správní soud zřejmě považuje mezní promlčecí dobu za konečnou (nepřekročitelnou), přičemž do ní započítává rovněž dobu, po kterou se běh promlčecí doby staví – v podrobnostech viz citovaný závěr poradního sboru.*

Podle navržené úpravy by v budoucnu již neměly vznikat výkladové pochybnosti o tom, že při určování konce mezní promlčecí doby stanovené v § 32 odst. 3 je nutno přičíst dobu, po kterou trvala některá ze skutečností uvedených v § 32 odst. 1 písm. a) až d).“ K dané novelizaci tedy zákonodárce přistoupil, nikoliv z toho důvodu, že by Nejvyšší správní soud zastával názor stejný jako žalobkyně, ale z důvodu předejití případných výkladových nejasností. Nijak neměnil smysl právní úpravy jako takové, ale pouze zdůraznil její význam. Dle názoru soudu je výklad daného ustanovení jasný před i po této novelizaci (shodně viz rozsudek městského soudu ze dne 24. 11. 2022, č.j. 15 A 3/2021-44).

31. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2018, č. j. 8 Afs 76/2017-88, na který odkazovala důvodová zpráva výše citované novely, v bodě 27 pouze velice nejasně a bez patřičného vysvětlení uvedl, že napadený rozsudek městského soudu zrušil a mu vrátil „*k dalšímu řízení. V něm však nebude moci městský soud nevzít v úvahu, a to bez ohledu na právní závěry vyplývající z nynějšího kasačního rozsudku, právní úpravu, jež v mezidobí nabyla účinnosti a jež významným způsobem a to ku prospěchu žalobce, nově upravila zánik přestupkové odpovědnosti v rámci správního řízení u přestupků projednávaným před Českou národní bankou.*“ Z citované poznámky Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího seznat přesný význam, který chtěl kasační soud vyjádřit.
32. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 248/2017, na který odkazovala žalobkyně, nelze zase seznat důvody, pro které uvedl, že odpovědnost za přestupek v dané věci zanikla. Nejvyšší správní soud totiž pouze uvedl, že „*Nejvyšší správní soud nicméně nepřehlédl, že opětovné provedení ústního jednání v předmětné přestupkové věci je vyloučeno pro zánik odpovědnosti stěžovatele za předmětný přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby [viz § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve spojení s § 29 písm. a) a § 32 odst. 3 věty před středníkem téhož zákona; jde o přestupek, za něhož lze uložit pokutu od 25000 Kč do 50000 Kč, k jehož spáchání mělo dojít dne 30. 12. 2014], což vylučuje jakékoli pokračování v daném přestupkovém řízení; k této skutečnosti je správní soud povinen přihlídnout ex officio.*“ Nejvyšší správní soud tak dostatečně nevysvětlil, k jakým skutečnostem přihlížel jako k těm, které považuje za rozhodné pro učinění daného závěru. Městský soud souhlasí s žalobkyní, že z těch skutečností, jež jsou v rozsudku uvedeny, a dat, kdy k nim došlo (spáchání přestupku 30. 12. 2014, zahájení správního řízení 7. 4. 2015, vydání rozhodnutí o vinně 29. 7. 2015, podání žaloby pravděpodobně v prosinci 2015), se skutečně zdá, že jediný plausibilní důvod pro závěr, ke kterému Nejvyšší správní soud dospěl, byl právní názor, že prekluzivní doba stanovená v § 32 odst. 3 je konečná, kterou nelze prodlužovat. Městský soud však opakuje, že takový přesný názor kasační soud v daném rozsudku nevyjádřil.
33. I kdyby však kasační soud při projednávání věci sp. zn. 3 As 248/2017 byl toho názoru, že mezní prekluzivní doba je neprodloužitelná, městský soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, čj. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS, se krajský soud může odchýlit od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu k určité otázce, jestliže není v dané věci přímo zavázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) a jestliže svůj odlišný právní názor podepře komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací. Jsou-li tyto podmínky splněny, pak krajský soud zaujetím odlišného právního názoru neporuší § 12 s. ř. s. Městský soud takto činí a od názoru, který žalobkyně rozsudku kasačního soudu sp. zn. 3 As 248/2017 přisuzuje, se odlišuje shora předestřenou právní argumentací, která vychází rovněž z novějších rozsudků Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

III. B Neurčitost výroku

34. Žalobkyně v další námitce namítala, že I. výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý a není souladný s jeho odůvodněním, jelikož správní orgány jí vytýkaly nesplnění informačních povinností i vzhledem k dalším 1 387 kusům prodaných člunů. K těmto kusům přihlédly i jako k přitěžující okolnosti.
35. V I. výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo uvedeno, že se žalobkyně jí vytýkaného jednání dopustila „*přínejmenším dne 28.06.2013 mezi 10. a 14. hodinou, v době kontroly kontrolního orgánu České obchodní inspekce, ve své provozovně v Plzni, Doudlevecká 2834/67a*“. Prvostupňový správní orgán dále v odůvodnění jako středně přitěžující okolnost „*ve vztahu k výši uložené pokuty vyhodnotil správní orgán cenu výrobku 449,- Kč a počet již prodaných výrobků (1.387 kusů, dle vyjádření účastníka řízení ze dne 17.07.2013)*.“
36. Podle městského soudu dané nelze chápat tak, že by byla žalobkyně uznána vinou rovněž za prodej 1 387 kusů nafukovacích člunů. Slovo přínejmenším může být na první pohled matoucí, avšak nevztahuje se právě i na ostatní kusy, které žalobkyně prodala i ve všech jiných provozovnách (žalobkyní uvedený počet prodaných kusů se týkal všech jejích provozoven, nikoliv pouze té, kde byla provedena kontrola), což plyne ze specifikace místa provedené kontroly (v provozovně v Plzni) ve výroku rozhodnutí, ale vztahuje se k časovému rozmezí, které je záměrně (a akceptovatelně) ne zcela určité. Je totiž jisté, že žalobkyně nabízela daný nafukovací člun ve své prodejně v Plzni i před provedenou kontrolou, avšak není jisté od kdy. Přesnější znění výroku by dle soudu bylo např. „*v přesně nezjištěné době přínejmenším dne 28.06.2013 mezi 10. a 14. hodinou*“ nebo lépe „*v přesně nezjištěné době nejméně dne 28.06.2013 mezi 10. a 14. hodinou*“. Tímto způsobem je naprosto standardně ohraničována doba spáchání určitého jednání v trestních rozsudcích (viz např. bod 3 usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2022, sp. zn. 11 Tdo 130/2022, bod 1 usnesení ze dne 3. 8. 2022, sp. zn. 11 Tdo 559/2022, nebo bod 2 usnesení stejného soudu ze dne 11. 1. 2023, sp. zn. 11 Tdo 1150/2022).
37. Jak již připomenul městský soud ve zrušujícím rozsudku, specifikovat skutek tak, aby byl určitý a konkrétní, je nutné z toho důvodu, aby jej nebylo možné zaměnit s jiným. Prvostupňovým správním orgánem užitě slovo „přínejmenším“ tak pokrývá nejenom přesně dobu kontroly dne 28. 6. 2013 mezi 10. a 14. hodinou, ale i dobu předchozí. Bylo-li by proti žalobkyni vedeno správní řízení za spáchání shodného přestupku i např. za den 27. 6. 2013 (den předcházející kontrole), mohla by úspěšně namítat, že za shodný skutek již byla potrestána, jak to plyne z I. výroku nyní přezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí.
38. Dle městského soudu tak I. výrok prvostupňového správního rozhodnutí dopadá pouze na nafukovací čluny, které žalobkyně nabízela ve své provozovně v Plzni do dne 28. 6. 2013 a nikoliv již na další kusy nafukovacího člunu, které prodala v jiných provozovnách. Z poslední věty str. 4 prvostupňového rozhodnutí (citovaný v bodě [35] tohoto rozsudku) neplyne opak, ale naopak z něj zcela jasně plyne, že tento větší počet prodaných kusů považoval prvostupňový správní orgán pouze jako přitěžující okolnost, což bylo zohledněno ve výši pokuty.
39. Městský soud nad rámec připomíná bod [35] zrušujícího rozsudku, kde i v případě předchozího nedokonalého výroku uvedl, že „*žalobce v projednávané věci nepochybně věděl, jaké deliktní jednání je mu správním orgánem kladeno za vinu. Stejně tak není pravdou, že mu nedostatečné vymezení skutku bránilo v tom, aby se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně*

mohl účinně bránit v odvolacím řízení. Právě uvedené však nemění nic na tom, že správní orgán je povinen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu jednoznačně vymezit skutek uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

40. Žalobkyně v žalobě nepřímo namítá, že správní orgány k její tíži hodnotily počet prodaných kusů, k čemuž však neprovedly žádný důkaz. Dle žalovaného takové skutečnosti plynou z tvrzení žalobkyně, že prodala již 1 387 kusů daného nafukovacího člunu, které uvedla v přípisu ze dne 17. 7. 2013, a rovněž i z odvolání ze dne 8. 4. 2014 (citované výše v bodě [10] tohoto rozsudku). Soud ověřil, že ve správním spise jsou tyto podklady založeny a žalobkyně v nich skutečně uvedla, že ke dni 12. 7. 2013 prodala 1 387 kusů daného nafukovacího člunu, což následně potvrdila i v podaném odvolání ze dne 8. 4. 2014. Soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud není povinen a ani oprávněn, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95). Žalobkyně v žalobě nevysvětlila, proč nebyla žalovaná k jejím vyjádření o počtu již prodaných kusů nafukovacího člunu oprávněna přihlédnout. Nepřednesla tak žádné důvody, které by soud mohl posoudit kromě nepřímého nevysvětleného nesouhlasu. Vázán důvody uplatněnými v žalobě ve smyslu výše uvedeného tak městský soud nemohl tento názor žalované přezkoumat a mohl pouze zkontrolovat, že ze správního spisu (z vyjádření žalobkyně) plyne, že skutečně ke dni 12. 7. 2013 prodala 1 387 kusů nafukovacího člunu.
41. Nehledě na uvedené, i kdyby žalobkyně v nyní podané žalobě namítala důvody, pro které žalovaná nemohla hodnotit její tvrzení, že již prodala 1 387 kusů nafukovacího člunu, soud by k nim nemohl přihlédnout. Podle ustálené judikatury správních soudů v žalobě proti „novému“ rozhodnutí správního orgánu nemohou být úspěšné žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 2/2007-119, ze dne 27. 10. 2011, čj. 7 Afs 60/2010-148, nebo i rozsudky městského soudu ze dne 29. 11. 2022, č. j. 17 Af 27/2021-73, ze dne 12. 8. 2022, č. j. 17 A 96/2021-38, a rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 12/2021-88, ze dne 29. 8. 2018, č. j. 57 A 85/2017-38, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 92/2017-76). V rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 29.8.2014 č.j. ČOI 84658/14/O100/1000/13/14/Hl/Št, které bylo zrušeno zrušujícím rozsudkem městského soudu bylo stejně jako v nyní napadeném rozhodnutí na str. 4 uvedeno, že „jako středně přitěžující okolnost ve vztahu k výši uložené pokuty vyhodnotil správní orgán cenu výrobku 449,- Kč a počet již prodaných výrobků (1 387 kusů, dle vyjádření účastníka řízení ze dne 17. 7. 2013).“ Proti tomuto názoru mohla žalobkyně v předchozí žalobě brojit. Proti výši sankce, která je s přitěžujícími okolnostmi nepochybně spjata, rovněž brojila a městský soud na dané námítky reagoval (viz bod [49] zrušujícího rozsudku), avšak již nijak nespороvala úvahu prvostupňového správního orgánu o přitěžující okolnosti spočívající v již prodaných kusech nafukovacího člunu. Městský soud tak uzavírá, že i kdyby tak proti tomuto názoru

žalobkyně v nyní podané brojila, což z podané žaloby neplyne (viz předchozí bod tohoto rozsudku), takovou námitkou by se soud nemohl zabývat.

42. Pro úplnost soud dodává, že z výše uvedeného neseznal námitky nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti důvodnou.

III. C Porušení informování o vlastnosti či způsobu užití výrobku

43. Městský soud nejprve připomíná, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, je právním názorem vysloveným kasačním soudem ve zrušujícím rozsudku vázán krajský soud i Nejvyšší správní soud i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu (obdobně viz i usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly správními soudy již pravomocně zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem správního soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39, nebo ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010-65).
44. Žalobkyně namítá, že je rozdíl mezi vlastností a způsobem užití výrobku podle § 9 zákona o ochraně spotřebitele, který v první větě stanoví, že *prodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodávaných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou*. Neinformování o typu použitelné pumpy je dle žalobkyně způsob užití výrobku, nikoliv jeho vlastnost.
45. Městský soud ve zrušujícím rozsudku v bodě [48] zcela jasně uvedl svůj názor na tuto námitku: „*Informace o tom, s pomocí jaké pumpy lze předmětný člun nafouknout, je v širším slova smyslu skutečně informací o vlastnosti tohoto výrobku. Vlastností určité věci se obecně rozumí údaj vypovídající o jejím charakteristickém znaku, který je pro danou věc příznačný. Vlastnosti předmětného člunu tak vyjadřuje nejenom údaj o tom, z jakého materiálu je vyroben a jakou má barvu či nosnost, ale též údaj o tom, že jej lze nafouknout jakoukoliv běžně dostupnou pumpou prodávanou v ČR. Tato vlastnost člunu do jisté míry předurčuje a zároveň charakterizuje též způsob použití daného člunu, jenž by bylo možné popsat například tak, že před vlastním použitím k účelu, k němuž je člun určen, je nezbytné ho nejprve nafouknout s pomocí jakékoliv běžně dostupné pumpy prodávané ČR. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný nepochybil, jestliže zjištěné delikttní jednání žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí kvalifikoval jako nesplnění povinnosti prodávajícího řádně informovat spotřebitele o vlastnosti prodávaného výrobku.*“ (zvýraznění doplněno) Vzhledem k tomu, že devátý senát městského soudu již v předchozím zrušujícím rozsudku vyjádřil svůj názor na danou námitku, tedy, že neuvedení typu použitelné pumpy je vlastností výrobku, nemůže nyní rozhodující senát v souladu s výše citovanou judikaturou na tomto názoru nic změnit, i kdyby zastával názor jiný.
46. Namítá-li žalobkyně, že 1) člun je možné nafouknout i bez použití pumpy, že 2) balení nafukovacího člunu obsahovalo adaptéry, takže jej bylo možné nafouknout jakoukoliv pumpou, a že 3) se správní orgán nezabýval otázkou, zda žalobkyně neinformovala o typu použitelné pumpy i jiným způsobem než v návodu k obsluze, je nutné obdobně poukázat

na zrušující rozsudek, který v bodě [47] a v druhé polovině bodu [51] na obdobné námitky reagoval a poskytl tak závazný názor na dané otázky. Městský soud uvedl, že „Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že informace o tom, s pomocí jaké pumpy lze daný člun nafouknout, resp. o tom, že člun lze nafouknout s pomocí jakékoli běžně dostupné pumpy prodávané v ČR či v jiném státě EU, je pro spotřebitele důležitá. Aby mohl spotřebitel zakoupený člun provozovat k účelu, ke kterému je určen, musí jej nejprve nafouknout. Ani u průměrného českého spotřebitele, jehož „kvality“ žalobce vyzdvihuje, nelze důvodně očekávat povědomí o tom, že daný člun je vybaven ventily, které odpovídají příslušné normě, ani znalost toho, že veškeré pumpy prodávané v členských státech EU musí být vybaveny příslušnými adaptéry (redukce), a to i adaptérem pro ten typ ventilu, který byl použit u člunu, takže člun lze nafouknout jakoukoliv běžně dostupnou pumpou prodávanou v ČR. Žalobce tuto zásadní informaci spotřebiteli neposkytl, a spotřebitel se tak vskutku mohl ocitnout v nejistotě, jakou pumpu může k nafouknutí člunu použít. Aby dostal informační povinnosti, kterou mu ukládá § 9 odst. 1 věta první ZOS, měl žalobce jakožto prodávající tuto důležitou informaci spotřebiteli poskytnout. [...] Každý spotřebitel samozřejmě chápe, že nafukovací člun je před použitím nutné s pomocí nějaké pumpy či kompresoru nafouknout. Soud nicméně již shora dovodil, že u průměrného spotřebitele nelze důvodně očekávat povědomí o tom, že daný člun je vybaven ventily, které odpovídají příslušné normě, ani znalost toho, že veškeré pumpy prodávané v členských státech EU musí být vybaveny příslušnými adaptéry (včetně adaptéru pro ten typ ventilu, který byl použit u člunu), takže člun lze ve výsledku nafouknout jakoukoliv běžně dostupnou pumpou. Tato informace nebyla spotřebiteli poskytnuta, a to ani prostřednictvím návodu přiloženého ke člunu, jenž byl (společně se člunem) předmětem odborného posouzení výrobku provedeného inspektory ČOI z oddělení technické kontroly. Písemně zachycený výsledek tohoto posouzení tvoří přílohu kontrolního protokolu. Žalobce nikdy v průběhu řízení netvrdil, že by spotřebitelům informaci o tom, jakým způsobem lze předmětný člun nafouknout, poskytoval prostřednictvím personálu prodejny, a správní orgán proto neměl žádný důvod se personálu prodejny na tuto skutečnost dotazovat.“ (zvýraznění přidáno) Z uvedené citace vyplývá, že 1) informování o typu použitelné pumpy (resp. kompresoru, což je pouze mechanická podmnožina obecnějšího pojmu pumpa) považoval městský soud za zásadní informaci pro spotřebitele, z čehož plyne, že bez užití pumpy nebylo možné dle městského soudu člun nafouknout; 2) není obecně známá vědomost, že díky přiloženým adaptérum bude použitelný jakýkoliv typ pumpy; 3) správní orgán se nemusel zabývat tím, zda žalobkyně informovala spotřebitele jiným způsobem, jelikož nic takového žalobkyně ve správním řízení netvrdila. Soud doplňuje, že nic takového žalobkyně netvrdila ani v nově podaném odvolání po vydání zrušujícího rozsudku. Městský soud tak ve zrušujícím rozsudku reagoval na všechny nyní řešené námitky, nebo na ně vyjádřil svůj názor, a nyní rozhodující senát tak nemá možnost se od vyjádřených názorů odlišit. Městský soud ve zrušujícím rozsudku daným námitkám nepřisvědčil, proto ani v právě posuzované věci nemohou být důvodné.

47. Nad rámec nutného lze i uvést, že shodně jako v bodě [41] tohoto rozsudku, i kdyby přímo na námitky uvedené v první větě bodu [46] městský soud ve zrušujícím rozsudku nereagoval, žalobkyně je mohla uplatnit již v předchozí podané žalobě, proto by k nim nyní městský soud ani nemohl přihlídnout.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13.06.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu